

-- Kirjoittajan esihuomautus: Tämä on hieman vanhempi tarina, jonka kirjoitin joskus pari vuotta sitten. Kyseessä on slice-of-life -tyyppinen fantasiatarina, ei siis mikään kauhean vakava juttu, lähinnä kepeämielinen. Jos siis etsit vakavahenkistä luettavaa, kannattanee jättää tämä väliin :)

-- Vaaleahiuksinen pulska tyttö istui hiekkarannalla ja katseli auringonlaskua. Rantahiekka oli melkein kokonaan puunkappaleiden, simpukankuorten, kotiloiden ja kuivuneen levän peitossa. Edellisyönä oli ollut kova myrsky joka oli heittänyt rantaan yhtä jos toistakin, ja tyttö oli koko päivän kerännyt rannalta kauniita kotiloita ja simpukankuoria ja toisinaan muutaman erityisen kauniin näköisen kiven. Hän oli kerännyt niitä niin paljon, että kaikki neljä koria - enempää hän ei olisi kyennyt kantamaan - jotka hän oli tuonut olivat niitä kukkuroillaan, ja hänen taskunsakin olivat simpukankuoria täynnä. Hänen perheensä tienasi elantonsa juuri näillä kotiloilla ja simpukankuorilla, ja lavea elanto se olikin. Hänen isänsä rakensi rasioita, kehyksiä, ja muita pieniä esineitä puusta, joita tyttö sitten koristeli kauniilla simpukankuorilla, ja hänen äitinsä teki kotiloista sieviä koruja. Tytön pikkuvelikin oli nuoresta iästään huolimatta työllistetty rei'ittämään kuoret korulankoja varten. Se oli oikein hyvä ala, sillä koko perhe saattoi osallistua siihen ja se toi elannon helposti, rikkaat ja turistit kun mielellään maksoivat suuria summia heidän kauniista esineistään. Nyt tyttö istui suurella kivellä keskellä sotkuista rantaa hengähtääkseen hetken ennen kotimatkaa täpötäysien koriensa kanssa. Hän oli riisunut olkihattunsa, se lojui hiekalla ja sen lierillä oli painona kivi, jottei merituuli veisi sitä. Tytön vaaleat hiukset menivät sekaisin navakassa tuulessa, mutta ilma oli lämmin ja lempeä, joten hän ei välittänyt. Myrskyn jälkeen on aina niin ihanan tyyntä, ajatteli tyttö. Lokit kirkuivat ja kiertelivät rannan yläpuolella. Välillä niitä laskeutui rannalle tappelemaan keskenään, kun joku niistä löysi myrskyn rannalle paiskoman rojun seasta jotakin syötäväksi kelpaavaa. Ehkä kuolleen kalan, tyttö tuumasi ja katsoi kauas merelle. Vaahtopäiset aallot pyyhkivät vesirajaa tasaisesti kuin kello, ja taivaanranta muuttui hitaasti yhä oranssinpunaisemmaksi. Näytti siltä, kuin jossain meren takana olisi palanut. Tytön kotiseudulla oli sanonta, jonka mukaan tällainen auringonlasku oli 'lohikäärmeen auringonlasku'. Siihen liittyi jokin vanha tarinakin, mutta sitä ei muistanut oikeastaan enää kukaan. Kai se liittyi jotenkin lohikäärmeiden sylkemään tuleen. Tyttö istui rauhassa ja katseli auringonlaskua, keräillen voimiaan kotiinpaluuta varten, kun äkillinen tuulenpuuska tarttui hänen hattuunsa ja heitti sen kauemmas rantaa pitkin lierillä levänneestä kivistä huolimatta. "Hei", tyttö huudahti, ponnahtaen pystyyn. Hattu oli hänen suosikkinsa, joten hän ei epäröinyt kompuroida sen perään rojun peittämällä rannalla. Hän tavoitti sen ja laittoi sen tyytyväisenä päähänsä. Sitten hän pysähtyi ja mietti hetken. Eihän täällä tuule rannan suuntaisesti, hän tajusi. Kuitenkin hattu oli lentänyt rantaa pitkin. Hän kääntyi ympäri löytääkseen jonkin syyn kummalliselle tuulenpuuskalle. "No hei", se sanoi. Se oli valtava ja musta ja sillä oli suuret puremaisiet siivet kummallakin kyljellään. Sen keltaiset silmät katselivat alas tytön kasvoihin kiinnostuneesti, melkein nälkäisesti. Ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö tämä olisi ollut lohikäärme. Tyttö vilkaisi auringonlaskua. Saaren vanhassa sanonnassa tuntui olevan pelottavan paljon perää. Sitten hän niiasi hätäisesti mutta kohteliaasti ja sanoi: "Hyvää iltaa. Mistähän te ilmestyitte?" Hänen vanhempansa olivat aina opettaneet hänet kohteliaaksi, ja se tuntui erityisen tärkeältä kun keskustelukumppani oli talon kokoinen ja varustettu sekä terävin hampain että hänen ranteensa paksuisin kynsin. "Mistäs minä", vastasi lohikäärme ja istahti alas huvittuneen oloisena. "Eksyin hieman eilen myrskyssä ja lensin tänään lähimmälle rannalle. Tässä sitä nyt ollaan. Sanohan, missä me olemme?" "Weldin saarella, Cramshyn kaupungissa, jos niistä nimistä on mitään apua", tyttö vastasi ja koetti kuumeisesti muistaa kotivaltakuntansa nimen. Se oli niin kovin

automaattinen asia, ettei kukaan koskaan puhunut siitä - he sanoivat vain "maamme" tai "tämä maa" - ja aikojen saatossa nimi oli päässyt unohtumaan tytöltä kokonaan, jos hän oli sitä koskaan oikeastaan tiennytkään. Hän ei koskaan muistanut nimiä, tai paljon mitään muutakaan. "Ah", vastasi lohikäärme silmät kirkastuen, "varsin suosittu turistikohde, eikö olekin? Tunnettu erityisesti valkoisista rantakallioistaan." Se katsoi ympärilleen innokaasti, kiertäen pitkää kaulaansa puolelta toiselle niin että sen pitkät sarvet halkoivat ilmaa. Sen hännän kärki viuhtoi edestakaisin kuin innostuneen kissan, ja se kurotti päätään korkeammalle. "Ne ovat saaren toisella puolen", tyttö pahoitteli lohikäärmeelle, viitaten kohti rannalta poispäin vievää polkua. "Haluaisitko nähdä ne? Voin näyttää kyllä, rikkaat turistit tahtovat usein nähdä ne, joten käyn esittelemässä niitä usein." "Ei, kyllä minä voin katsella niitä kun lähden. Kaikki on ilmasta mielenkiintoisemman näköistä muutenkin. Sanohan, miten täällä suhtaudutaan lohikäärmeisiin?" Tyttö lehahti kirkkaan punaiseksi. "Enpä tiedä. Kai teitä pidetään aika lailla satuolentoina nykyään." Lohikäärme jännitti selkäänsä kissamaisesti ja levitti mustia siipiään. Se tuhahti ja pienet savukiehkurat kohosivat sen sieraimista. "Sen siitä saa, kun ei tarkasta tiluksiaan pitkään aikaan", se sanoi päätään pudistaen. "Kansa unohtaa kuninkaan jos kuningas ei koskaan näyttäydy. Pitäpä mainita asiasta keisarille." "Anteeksi?" kysyi tyttö kohteliaasti, vaikka ei oikeastaan edes halunnut sen kummempaa selitystä. Eihän hän muistanut edes oman kuninkaansaakaan nimeä, nyt kun ajatteli. Aigus Kolmas se ehkä oli, tai Neljäs, koska se kuulosti tutulta, mutta nimi saattoi kuulua myös edelliselle kuninkaalle tai jollekin vielä vanhemmalle hallitsijalle, josta hän oli joskus kuullut puhuttavan. Tai ehkä Gustus? En minä muista, tyttö päätti ja keskittyi katselemaan mustaa, sarvipäistä lohikäärmettä. Se katseli häntä mittailevasti keltaisenoransseilla silmillään eikä aikonutkaan vastata. Kyllä se tiesi, milloin vastausta oikeasti haluttiin ja milloin ei. Tyttö kiinnosti sitä tavattomasti. Normaalisti kun se näki ihmisiä, ne juoksivat heti kirkuen karkuun, eivätkä ne varsinkaan ikinä yrittäneet olla kohteliaita. Siksi niitä olikin niin hauska pistää poskeensa aina silloin tällöin. Lohikäärme oli aikonut alun perin syödä tämänkin, mutta nyt moinen päätös tuntui epäilyttävältä. Tämä tyttö ei näyttänyt varsinaisesti edes pelkäävän, joten sen täytyi olla joko kovin tyhmä, tyhmempi kuin muut ihmiset, tai sitten paljon muita älykkäämpi, päätteli lohikäärme. Se ei osannut sanoa, kumpi oli oikein. "Lohikäärmeiden keisarille", se vastasi lopulta ylimalkaisesti siipiään pudistaen. Tyttö nyökkäsi vakavan näköisenä. Lohikäärme vilkaisi taivaanrantaan merelle päin. Auringonlasku oli muuttunut nyt voimakkaan punaiseksi. Aallot pyyhkivät rantaa rauhallisesti kohisten, mutta kaikki lokit olivat lohikäärmeen ilmestymisen myötä kaikonneet rannalta. "Mikset sinä pelkää minua?" lohikäärme kysyi tytöltä hetken hiljaisuuden jälkeen. Tyttö katsoi sitä ja punastui hieman. "Minä ikäänkuin arvelin, että tulit varmaankin syömään minut", hän myönsi korvat punaisena, "ja sitten mietin, että ei kai tässä mitään vaihtoehtoja ole. Olen ihan sinun armoillasi. Jos juoksisin karkuun, saisit minut kiinni, ja jos huutaisin, voisit kärventää minut tuosta noin vain ja syödä suihisi. Miksi turhaan kuluttaa voimia pelkoon, jos ei mitään ole tehtävissä? En minä sinua hengiltäkään saisi." Hän kohautti pulleita olkapäitään. "Siksi voin ihan yhtä hyvin olla kohteliaskin." "Oletpa kovin kuuliainen", lohikäärme sanoi mietteliäänä, "kävelisitkö myös suuhuni, jos niin pyytäisin?" "Oi, en sentään", vastasi tyttö, korvat entistäkin punaisempana. "Sitä en sentään tekisi. On minullakin kuitenkin ylpeyteni." Lohikäärmeen silmissä välkähti huvittuneisuus, mutta tyttö luuli sitä suuttumukseksi ja punastui vielä hieman ennestäänkin. Lohikäärme levitti taas siipiään ja heilautti häntäänsä. Sen alkoi olla nälkä. Oli kulunut viikkoja sen viime ruokailusta. "Jos minä en pelota sinua, miksi sinua pelottaa kertoa minulle totuus? Korvasi ovat punaisemmat kuin taivaanranta." Tyttö koetti nopeasti peittää korvansa vaaleilla hiuksillaan, vaikkei varsinaisesti uskonutkaan siitä olevan mitään hyötyä. Tuuli nykäisi hänen

hattuaan ja hän tarttui sen lieriin kiinni. "Minua pelottaa, että suutut minulle", hän vastasi hiljaa, katse levän peittämään hiekkaan luotuna. Hetken oli hiljaista, ja sitten syvä, jyrisevä, makea nauru purkautui lohikäärmeen sisuksista. Se nauroi niin, että sen koko keho hytkyi, ja savukiehkurat purkautuivat sen sieraimista ja leijailivat taivaalle. Tyttö tuijotti sitä ällistyneenä. "Mitä pahempaa voisin sinulle tehdä kuin syödä sinut?" se hohotti, siivet heiluen ja häntä ilmaa piiskaten. "Jos syödyksi tuleminen ei pelota sinua, niin mikä sitten?" Tyttö katsoi sitä eikä osannut vastata. Hetken naurettuaan lohikäärme heilautti häntäänsä ja kohosi ilmaan mahtavat siivet ilmaa kauhoen. Suurena ja mustana se nousi taivaalle ja lähti lentämään kohti saaren toista puolta, sitä, jolla ne kuuluisat kalliot sijaitsivat. Se aikoi lentää peltojen ja lehmihakojen yli ja napata jonkin mukavan kokoisen eläimen, vaikkapa lehmän, illaliseksi. Se tiesi, ettei tyttö kertoisi kenellekään, että lehmän oli vienyt lohikäärme. Jotenkin se vain tiesi sen. Itsekseen naureskellen se päätti mennä syömään kuuluisien rantakallioiden luokse vesirajaan, jotta nousuvesi veisi kaikki aterian jäljet mennessään. Niin se päätti tehdä, ja se hymisi hyväntuulisesti. Rannalle jäänyt tyttö katsoi hetken lohikäärmeen perään ja käveli sitten täysien simpukankuorikoriensa luo. Hän katsahti vielä jo lähes sammunutta auringonlaskua. Hän satoi hattunsa nyörit pullean leukansa alle, otti korit käteensä ja lähti nälkäisenä kävelemään kiemurtelevaa sorapolkua takaisin kaupunkiin. Illallinen odottaa jo, hän ajatteli ja naurahti hieman hämillään. Olihan hän itsekkin miltei päätynyt illalliseksi. -- Kiitos kaikille jotka lukivat loppuun asti! Kaikki huomautukset, palautteet, risut ja ruusut otetaan mielellään vastaan. --